

rozhodné, zda jde o dluh pojištěného či osoby, která k jeho dluhu přistoupila, nebo že se zaň zaručila, poněvadž zákon v tom směru nerozeznává. Jde-li v pravdě o vymození pohledávky na dlužném pojistném, jest odložení dražby nepřípustné, třeba že dlužné pojistné není vymáháno proti přímému dlužníku.

Čís. 14208.

Náhradní nárok podle čtvrtého odstavce § 222 ex. ř. nemůže uplatňovati věřitel, jenž vyšel na prázdno proto, že při rozvrhu výtěžku jedné ze spoluzavázaných nemovitostí byl nemocenské pojišťovně přikázán ve výsadním pořadí nedoplatek na nemocenské pojištění připadající na všechny spoluzavázané nemovitosti.

(Rozh. ze dne 28. února 1935, R. II 95/35.)

Vymáhající věřitelka Z. nemocenská pojišťovna přihlásila k rozvrhu nejvyššího podání za prodanou polovinu nemovitosti, zapsanou ve vl. 254 v přednostním pořadí celou vymáhanou pohledávku 1.305 Kč. Prvý soud přikázal na tuto pohledávku jen poměrnou část, připadající na prodanou nemovitost, ve výši 17 Kč 70 h. Re k u r s n í s o u d k rekursu Z. nemocenské pojišťovny změnil usnesení prvního soudu a stěžovatelce přikázal v přednostním pořadí celou přihlášenou pohledávku z těchto důvodů: Při pohledávkách simultáních jest i při nucené dražbě věřitel oprávněn, aby žádal zapravení celé pohledávky z exekvované nemovitosti. V takovém případě poskytuje zákon zadním věřitelům, kteří jsou tím zkráceni, nároky postižní, jež mají způsobiti stejnoměrné přispění každé simultánně zavázané nemovitosti. V daném případě nebyla simultánně zavázaná nemovitost vložka 20 v dražbě prodána, což vyplývá z toho, že rozvrhové usnesení při vypočtení poměru bere za základ nikoliv rozvrhovací podstatu, nýbrž odhadní ceny simultánně zavázaných realit. V takovém případě, když druhá nemovitost není prodána, má však zadnější věřitel jenom nárok, aby postižní částka, vypočtená dle § 222 ex. ř. byla zjištěna a vložena na spoluzavázané a neprodané realitě, nemá však nárok, aby přednostní věřitel byl uspokojen z nejvyššího podání jenom poměrně a on tak se svou zadnější pohledávkou došel úhrady na místě přednostního věřitele. Rozvrhovací usnesení neřídilo se těmito zásadami 4. odstavce § 222 ex. ř. a přikázalo stěžovatelce její pohledávku v přednostním pořadí pouze poměrně, ačkoliv stěžovatelka k rozvrhovanému roku přihlásila svoji přednostní pohledávku celou, žádajíc její plné uhrazení z vydražené nemovitosti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Nemocenské pojistné s příslušenstvím požívá přednostního práva nedoplatků daní a dávek veřejných v řízení exekucním (konkursním a vyrovnávacím) (§ 173 zák. číslo 221/24 v doslovu zákona č. 184/28

sb. z. a n.). Již v rozhodnutí čís. 10586 sb. n. s. bylo zevrubně odůvodněno, že nedoplatkům na nemocenské pojištění přísluší přednostní uspokojení za týchž podmínek jako dani výdělkové, totiž za podmínek druhého odstavce písmeny a § 265 zákona o přímých daních ze dne 15. června 1927 č. 76 sb. z. a n. Této přednosti přede všemi knihovními pohledávkami požívají mimo jiné (odst. 3 § 265 uv. zák.) též nedoplatky nemocenského pojistného, jež se staly splatnými v posledních dvou letech, počítajíc nazpět ode dne příklepu zavazeného objektu, i bez knihovního zápisu. Pohledávka 707 Kč 50 h s příslušenstvím na nemocenském a starobním pojistném, prýstící z provozu zemědělské usedlosti povinné strany, vyhovuje těmto podmínkám zúplna (§ 173 zák. č. 221/24 v doslovu zák. č. 184/28 sb. z. a n.). Nejvyšší soud dovodil již v rozhodnutí č. 6281 sb. n. s., že náhradní nárok podle čtvrtého odstavce § 222 ex. ř. nemůže uplatňovati knihovní věřitel vyšlý na prázdno proto, že při rozvrhu výtěžku ideálního podílu nemovitosti byla státu přikázána ve výsadném pořadí částka daně činžovní a dávky z majetku, tudíž veřejných dávek, připadající na celou nemovitost. Nárok na ukojení této pohledávky Z. nemocenské pojišťovny v L. v celkové částce 1.305 Kč spočívá na tak zvaném věcném ručení, nikoliv na podkladě simultáních práv zástavních (srovnej rozhodnutí č. 6281 sb. n. s.). Žádala-li tato věřitelka celé uspokojení jeho z nemovitostivl. 254 D., ač ku dražebnímu prodeji spoluzavázané nemovitosti nedošlo, použila jen svého přednostního práva, zákonem jí přiznaného.

Čís. 14209.

Závazek převzatý z donucení (§ 870 obč. zák.) jest jen r e l a t i v n ě neplatný, a uzná-li jej strana zavázavší se k plnění, jest uznání platné. Uznání jest smlouvou, od níž nelze jednostranně ustoupiti.

(Rozh. ze dne 28. února 1935, Rv II 265/33.).

Manžel žalované objednal zboží od žalující firmy, a hned na to ohlásil vyrovnací řízení. Žalobou domáhá se žalující firma na manželce objednatelově zaplacení kupní ceny za dodané zboží, opírajíc žalobu o její rukojemský závazek. Žalovaná proti žalobě namítla neplatnost svého rukojemského závazku, tvrdíc, že na ní byl vynucen pohrůžkou trestního oznámení a zatčením jejího manžela pro podezření z podvodu. P r v ý s o u d uznal podle žaloby, o d v o l a c í s o u d změnil rozsudek prvního soudu a žalobu zamítl. Z d ů v o d ů : Procesní soudce zjistil, že Hugo V., zástupce žalující firmy skutečně vyhrožoval žalované trestním oznámením a zatčením jejího manžela Julia F-a, a že následkem toho žalovaná převzala rukojemský závazek. Pohrůžka zatčením, byť i samo o sobě bylo po právu přípustné, stává se bezprávnou, jakmile jí bylo použito, aby vynucen byl na ohroženém výkon, na nějž hrozící nemá právního nároku. Je na biele dni, že V. nebyl oprávněn vyhrožovati žalované trestním oznámením na jejího manžela a jeho zatčením k tomu konci, aby ji přiměl převzít za manžela rukojemský závazek. Šlo vskutku